

DE HOORNBLAZER VAN LAMHASAN.

DOOR

J. R. JACOBS.

Kapitein-Adjutant.

Zooals ieder weet, vindt de vasthoudendheid van den Atjeher en zijn verzet tegen onze macht de hoofdoorzaak in het boschrijke en bergachtige van het terrein. Wel hebben bijl en houweel, vuur en springmiddelen binnen onze tegenwoordige geconcentreerde stelling en in de onmiddellijke nabijheid daarvan veel aan het bedekte van het terrein veranderd; wel heeft men daar nu opene streken, waar weleer het vrije uitzicht belemmerd werd door dichte bosschen; wel snort de stoomwagen in dat gedeelte van Groot-Atjeh van post tot post, doch daarbuiten aanschouwt men nog hetzelfde natuurtafereel van jaren geleden.

De lezer zou zich hiervan kunnen vergewissen, wanneer hij eene wandeling maakte over Pakan-Badak naar Boekit-Seboen. Hij zou evenwel niet ver komen, want dat gedeelte hebben wij weder prijs gegeven, tengevolge van onze tegenwoordige positie op Atjeh.

Daar zijn treurige tafereelen afgespeeld, daar is stof geleverd voor veel drama's; daar heeft het bloed gestroomd van tal van Nederlandsche onderdanen, daar heeft het Indische leger zwaar geofferd.

Daar viel ook menig Atjeher; vriend en vijand gaven er den doodsnik; daar hebben kanongebulder en geweervuur, klewang en bajonet de hoofdrol gespeeld, de sawah is er gedrenkt met menschenbloed. Doch daar toonde ook menig officier, menig soldaat, welk moedig hart in zijn boezem klopte; er werden schitterende bewijzen gegeven van oud-nederlandsche dapperheid, van verknochtheid aan het Oranjevaandel, van liefde voor Neêrlands Vorstenhuis.

Ook Leonardus Albertus Zwaan was op dien grond in de gelegenheid te toonen, waartoe hij in staat was, wanneer hij zich met Neerlands vijanden mocht meten. Zwaan was geen legeraanvoerder, hij was geen officier, geen onder-officier, geen korporaal, ja zelfs geen soldaat in den eigenlijken zin van het woord; hij was eenvoudig . . . hoornblazer.

